

Prolog

Vládne zde věčná temnota. Slunce tu nevychází; vše zakrývá skličující háv trvalé noci. Jediné světlo pochází z rozeklaných blesků propalujících klikaté stopy mezi rozhněvanými mraky. Oblohou pod nimi otřásá burácení hromu a rozpoutává přívaly hustého studeného deště.

Blíží se bouře a není před ní úniku.

Revan prudce otevřel oči. Zvířecí děs noční můry ho vytrhl ze spánku třetí noc po sobě.

Ležel tiše, bez hnutí. Soustředil se na vlastní nitro, pokoušel se utišit divoce bušící srdce a v duchu si opakoval úvodní slova kodexu Jediů.

Není emocí, je pouze mír.

Snesl se na něj klid a odplavil iracionální hrůzu jeho snu. Přesto si netroufal jen tak nad tím mávnout rukou. Bouře, která ho strašila pokaždé, když zavřel oči, nebyla obyčejnou noční můrou. Zrodila se v nejhlubších zákoutích jeho mysli a měla nějaký smysl. Jenže ať se Revan snažil sebevíc, nedokázal přijít na to, co se mu jeho podvědomí snažilo říct.

Bylo to varování? Zasutá vzpomínka? Vize budoucnosti? Nebo všechno dohromady?

Opatrně, aby nevzbudil svou ženu, vstal z postele a zamířil do koupelny omýt si tvář chladnou vodou. Když se zahlédl v zrcadle, zarazil se a prohlédl si svůj odraz.

Ode dne, kdy objevil svou pravou totožnost, uběhly dva standardní roky, a přesto se mu pořád nedařilo skloubit tvář v zrcadle s mužem, kterým byl předtím, než ho Rada Jediů přivedla zpátky ke světlu.

Revan: Jedi, hrdina, zrádce, dobyvatel, zlosyn, spasil. Tím vším byl, a nejen tím. Stal se živoucí legendou,

ztělesněním lidových pověstí a mýtů, osobou, která přesáhla dějiny. Jenže ze zrcadla se na něj díval obyčejný muž, který nemohl spát tři noci po sobě.

Nevyspalost si vybírala svou daň. Jeho ostře řezaný obličej byl teď pohublý, s propadlými tvářemi. Bledá kůže zvýrazňovala tmavé kruhy pod očima zírajícíma na Revana z hlubokých důlků.

Opřel se rukama o umyvadlo, svěsil hlavu a vydal dlouhý tichý povzdech. Černé, po ramena dlouhé vlasy mu spadly přes obličej a zahalily ho jako tmavá záclona. Po několika vteřinách se narovnal a prsty obou rukou si shrnul vlasy zpátky tam, kam patřily.

Potichu vyšel z koupelny svého bytu do malého obývacího pokoje. Pokračoval na balkon a tam se zahleděl na nekonečné městské panorama Coruscantu.

Doprava se na hlavní planetě galaxie nikdy nezastavila. Zjistil, že neutuchající bzukot a hukot raketoplánů uhánějících kolem ho uklidňuje. Naklonil se přes zábradlí balkonu co nejdál, jeho očím se však nedařilo proniknout temnotou a rozeznat povrch planety nacházející se o mnoho set pater níž.

„Neskákej. Nechci to pak uklízet.“

Ohlédl se za hlasem Bastily.

Stála ve dveřích na balkon a přes ramena si přehodila tenkou deku, aby se chránila před nočním chladem. Dlouhé hnědé vlasy – jindy shrnuté z čela a spletené do drdolu s krátkým copem – měla rozpuštěné a rozčuchané. Její tvář byla tlumenou září města osvětlená jen zčásti, přesto ale viděl, jak roztáhla rty do ironického úsměvu. Žertovala, jemu však neuniklo, že ve tváři měla vepsané nefalšované obavy.

„Promiň,“ omlouval se, odtáhl se od zábradlí a obrátil se k ní. „Nechtěl jsem tě vzbudit. Jenom jsem si potřeboval pročistit hlavu.“

„Možná by sis měl promluvit s Radou Jediů,“ navrhla Bastila. „Třeba by ti dokázali pomoci.“

„Ty chceš, abych žádal o pomoc Radu?“ opáčil. „Zřejmě jsi po večeři vypila moc corellianského vína.“

„Dluží ti to,“ trvala na svém Bastila. „Nebýt tebe, Darth Malak by zničil Republiku, zlikvidoval Radu a vyhladil rytíře Jedi. Jsou tvými dlužníky a vždycky budou!“

Revan chvíli neodpovídal. Bylo to tak, jak říkala – zastavil Dartha Malaka a zničil Star Forge. Ale bylo to složitější. Malak býval Revanovým učedníkem. Vzepřeli se Radě a společně vedli armádu Jediů a republikových vojáků proti mandalorianským nájezdníkům ohrožujícím kolonie na Vnější okraji... jenže pak se nevrátili jako hrdinové, ale jako dobyvatelé.

Revan i Malak se snažili Republiku zničit. Malak však svého mistra zradil a polomrtvého Revana, zlomeného na těle i na duchu, zajala Rada Jediů. Rada mu zachránila život, také mu však vzala jeho vzpomínky a vykovala z něj zbraň, která by se dala použít proti Darthu Malakovi a jeho následovníkům.

„Rada mi nic nedluží,“ zašeptal Revan. „Nic z toho dobrého, co jsem udělal, nemůže vyvážit zlo, které jsem napáchal předtím.“

Bastila zvedla ruku a jemně, ale pevně ji položila Revanovi na rty.

„Takhle nemluv. Nemůžou ti dávat za vinu, co se stalo. Teď už ne. Nejsi tím, kým jsi byl předtím. Revan, kterého znám, je hrdina. Bojovník světla. Zachránil jsi mě, když mě Malak obrátil na temnou stranu.“

Revan se natáhl, sevřel svými prsty drobnou ruku, která mu spočívala na rtech, a něžně ji odtáhl. „Stejně jako jste ty a Rada zachránily mě.“

Bastila se odvrátila a Revan svých slov okamžitě zalitoval. Věděl, že Bastila se za svou úlohu v jeho zajetí a vymazání vzpomínek stydí.

„To, co jsme udělali, nebylo správné. Tehdy jsem si myslela, že nemáme jinou možnost, ale kdybych to měla udělat znovu –“

„Ne,“ přerušil ji Revan. „Nechtěl bych, abyste něco udělali jinak. Kdyby se to nestalo, možná bych tě nikdy nenašel.“

Otočila se k němu čelem. Viděl, že v jejích očích přetrvává bolest a hořkost.

„To, co ti Rada udělala, nebylo správné,“ opakovala. „Sebrala ti vzpomínky! Ukradla ti totožnost!“

„Zase se mi to vrátilo,“ ujistil ji Revan, přitáhl ji k sobě a ovinul ji pažemi. „Musíš se vzdát svého hněvu.“

S jeho objetím nebojovala, ale v první chvíli stála strnule. Pak ucítil, jak se napětí z jejího těla vytratilo. Položila mu hlavu na rameno.

„Není emocí, je pouze mír,“ zašeptala. Odříkávala stejná slova, ve kterých hledal Revan útěchu před pouhými několika minutami.

Chvíli stáli mlčky a objímali se. Potom Revan ucítil, jak se zachvěla.

„Je tady zima,“ řekl. „Vrátíme se dovnitř.“

Za dvacet minut už Bastila spala tvrdým spánkem, Revan však ležel v posteli s otevřenýma očima a zíral na strop.

Myslel na to, co říkala Bastila o Radě a o tom, že mu vzala totožnost. Jak se jeho mysl uzdravovala, mnoho vzpomínek se mu vrátilo spolu s vědomím toho, kým byl. Věděl však, že některé části pořád chyběly. Možná byly ztracené navždy.

Jako každý Jedi dobře věděl, jak je důležité oprostít se od hořkosti a hněvu. To ale ještě neznamenal, že nemohl hloubat nad tím, co všechno asi ztratil.

Jemu a Malakovi se za Vnější okrajem něco stalo. Vydali se porazit Mandaloriany, ale vrátili se jako stoupci temné strany. Nejčastější vysvětlení znělo, že je zkazila prastará moc Star Forge, jenže Revan měl podezření, že za tím bylo ještě něco dalšího. Věděl, že to nějak souvisí s jeho nočními můrami.

Strašlivý svět hromů a blesků, zahalený věčnou nocí.

On a Malak něco našli. Nevzpomínal si co ani kde, ale bál se toho na nejhlubší primitivní úrovni. V hloubi duše věděl, že tohle děsivé tajemství představovalo mnohem větší hrozbu než Mandaloriani nebo Star Forge. A Revan byl přesvědčený o tom, že tam někde pořád ještě je.

Blíží se bouře a není před ní úniku.

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA

1

Když lord Scourge vystoupil z raketoplánu, zvedl si kápi pláště jako štít proti prudkému větru a dešti. Bouře byly tady na Dromund Kaasu něčím naprosto běžným. Tmavá mračna často zakrývala slunce a zbavovala slova jako *den* a *noc* veškerého významu. Jediné přírodní světlo pocházelo z pravidelných zášlehů bílých blesků protínajících oblohu; záře kosmického přístavu a nedalekého Kaas City však poskytovala dostatek světla, aby Scourge viděl na cestu.

Silné elektrické bouře byly fyzikálním projevem moci temné strany obestírající celou planetu – moci, která sem přivedla Sithy před tisícem let, když jejich přežití bylo krajně nejisté.

Po drtivé porážce ve velké hyperprostorové válce povstal ze zubožených řad zbývajících sithských lordů císař, aby vedl své následovníky na zoufalý exodus do nejdálejších končin galaxie. Uprchli před armádami Republiky a neúprosnou pomstou Jediů a nakonec se usadili daleko za hranicemi prostoru zmapovaného Republikou na dávno ztracené planetě jejich předků.

Jakmile se bezpečně ukryli před nepřáteli, začali Sithové znovu budovat svou říši. Pod vedením císaře – nesmrtelného, všemocného spasitele, který jim po tisíci

letech stále ještě vládl – opustili požitkářský způsob života svých barbarských předků.

Místo toho vytvořili téměř dokonalou společnost, v níž císařská armáda řídila a ovládala skoro každou součást běžného života. Farmáři, mechanici, učitelé, kuchaři, vrátní – ti všichni patřili k velkému válečnému stroji, každý z nich byl malým kolečkem, každý z nich byl vycvičený tak, aby plnil své povinnosti s největší možnou kázní a účinností. Výsledkem bylo, že Sithům se dařilo v neprozkoumaných částech galaxie dobývat a zotročovat jeden svět za druhým, až se jejich moc a vliv rovnaly těm v jejich slavné minulosti.

Oblohu rozčísil další blesk a na okamžik osvítil mohutnou citadelu, která se tyčila nad Kaas City. Citadela zbudovaná otroky a oddanými stoupenci sloužila jako palác i pevnost, nedobytná tvrz, kde se císař scházel se dvanácti sithskými lordy, které si osobně vybral do své Temné rady.

Když Scourge před deseti lety jako mladý učedník poprvé přiletěl na Dromund Kaas, přísahal, že jednoho dne vkročí do vznešených síní citadely. Jenže během svého mnohaletého výcviku v Sithské akademii na okraji Kaas City se té výsady ani jednou nedočkal. Patřil k nejlepším studentům, učitelé oceňovali jeho moc v Síle a fanatickou oddanost způsobům Sithů. Akolyté však neměli do citadely přístup; její tajemství byla vyhrazena jen pro ty, kdo sloužili přímo císaři a Temné radě.

Nedalo se popřít, že z té stavby vyzařovala moc temné strany. Během let, kdy byl akolytou, cítil její syrovou, praskající energii dennodenně. Nasával ji, soustředil svou mysl a ducha tak, aby energie proudila jeho tělem a posilovala ho při krutém výcviku.

Dva roky byl pryč, ale teď se na Dromund Kaas vrátil. Když stanul na přistávací ploše, zase ucítil v morku kostí temnou stranu, její syčivý žár, který bohatě vynahrazoval drobné nepohodlí větru a deště. Scourge už však

nebyl pouhý učedník. Vrátil se do sídla císařské moci jako plnohodnotný sithský lord.

Věděl, že tento den dříve či později přijde. Doufal, že po vystudování Sithské akademie by mohl získat místo na Dromund Kaasu. Místo toho ho poslali na samý okraj říše, aby pomohl potlačit sérii drobných povstání na několika nedávno dobytých světech. Scourge měl podezření, že šlo o jakýsi trest. Jeden z jeho učitelů nejspíš na svého nadaného žáka žárlil a navrhl ho poslat co nejdál od sídla císařské moci, aby zpomalil jeho vzestup do nejvyšších pater sithské společnosti.

Scourge bohužel pro svoji teorii neměl důkazy. Byl sice vyhoštěn do necivilizovaných sektorů na nejzazším okraji říše, ale přesto se mu podařilo vydobýt si určitou pověst. Díky svému bojovému umění a nemilosrdnému pronásledování povstaleckých vůdců upoutal pozornost několika významných vojenských velitelů. A nyní, dva roky poté, co odešel z akademie, se na Dromund Kaas vrátil jako novopečený pán ze Sithu. A co bylo důležitější, vrátil se na osobní žádost Darth Nyriss, která patřila ke služebně nejstarším členům císařovy Temné rady.

„Lorde Scourge,“ překřičela jakási postava burácení větru a běžela ho přivítat. „Jsem Sechel. Vítejte na Dromund Kaasu.“

„Vítejte *zpátky*,“ opravil ho Scourge, zatímco muž klesl na jedno koleno a sklonil hlavu na znamení úcty. „Na této planetě nejsem poprvé.“

Sechelovu tvář sice zakrývala kápě, zdvižená proti dešti, ale když Scourge přišel blíž, všiml si jeho rudé kůže a krátkých výrůstků visících z tváří a prozrazujících, že se jedná o čistokrevného Sitha, podobně jako v případě samotného lorda Scourge. Avšak zatímco Scourge měl mohutnou, vysokou a ramenatou postavu, tento muž byl malý a útlý. Když se k němu Scourge natáhl v myšlenkách, vycítil z něj pouze tu nejslabší stopu Síly a zkřivil tvář odporem.

Na rozdíl od lidí, kteří tvořili většinu obyvatel říše, byli všichni Sithové jako živočišný druh do větší nebo menší míry obdařeni mocí Síly. Díky tomu byli elitou povznesenou nad nižší vrstvy říšské společnosti. Toto své dědictví navíc urputně bránili.

Čistokrevný Sith bez sebemenšího spojení se Sílou byl něčím ohavným a zvráceným; podle zvyklostí nemohli takové stvoření nechat žít. Během času stráveného na akademii narazil lord Scourge hned na několik Sithů, jejichž vláda nad Sílou byla pozoruhodně slabá. Kvůli své nedostatečnosti museli spoléhat na vliv svých rodin a na to, že jim vysoce postavení příbuzní zajistí práci nižších pomocníků nebo úředníků v akademii, kde by si jejich nevýhody nemusel skoro nikdo všimnout. Pádu do nižších kast se vyhnuili jen díky svým čistokrevným předkům a v očích lorda Scourge byli jen o málo lepší než otroci. Musel však uznat, že schopnější z nich se občas mohli k něčemu hodit.

Ještě nikdy se ale nesetkal s někým svého druhu, kdo by měl tak chabé spojení se Sílou jako muž schoulený u jeho nohou. Skutečnost, že pro něj Darth Nyriss poslala někoho tak mrzkého a odporného, lorda Scourge znepokojila. Očekával důstojnější a velkolepější přivítání.

„Vstaň,“ zavrčel a ani se při tom neobtěžoval skrýt své znechucení.

Sechel se honem vyškrábal na nohy. „Darth Nyriss se omlouvá, že vás nepřišla přivítat osobně,“ vychrlil ze sebe. „V poslední době jí kdosi několikrát usiloval o život, a z paláce vychází jen za nejvzácnějších okolností.“

„Její situace jsem si dobře vědom,“ opáčil Scourge.

„A-ano, můj pane,“ vykotal Sechel. „Samozřejmě. Proto jste tady. Promiňte mi mou hloupost.“

Sechelova odpověď téměř zanikla v zaburácení hromu, předzvěsti toho, že bouře ještě zesílí. Z oblohy se teď valily celé provazce prudkého, štípajícího deště.

„Tvoje paní ti nařídila, abys mě nechal stát v tomhle lijáku, dokud se neutopím?“ otázal se Scourge.

„Odpusťte mi, můj pane. Pojděte za mnou, prosím. Spídr, který vás odveze k sídlu, už čeká.“

Nedaleko od kosmického přístavu se nacházela malá přistávací plošina. Neustále na ní přistával a zase z ní odlétal proud repulzorových taxíků – k dopravě po městě je používali členové nižších kast, kteří si nemohli dovolit vlastní spídr. U rušného kosmoportu nebylo překvapením, že základnu přistávací plošiny obklopoval mnohohlavý dav. Ti, kteří přicházeli, se rychle řadili do front čekajících na volný taxík a pohybovali se s ukázněností a precizností, jaká byla pro říšskou společnost charakteristická.

Lord Scourge se samozřejmě nemusel stavět do řady. Když se mezi čekajícími pokoušel protlačit Sechel, několik z nich po něm louplo očima, sotva ale zahlédli vysokou postavu kráčející za Sechelem, rychle se rozestoupili. Scourge měl sice zdviženou kápi proti dešti, ale jeho černý plášť, zbroj s ostny, tmavorudá kůže a světelný meč viditelně pověšený na boku – to všechno oznamovalo, že se jedná o sithského lorda.

Ti v davu reagovali na jeho přítomnost nejružnějším způsoby. Mnozí z nich byli otroci nebo sluhové zařizující ve městě to, co jejich páni zrovna potřebovali; moudře upírali pohled k zemi a dávali si pozor, aby se mu nepodívali do očí. Odvedenci – kasta běžných občanů povolaných do povinné vojenské služby – se před Scourgem pohotově postavili do pozoru jako na přehlídce.

Podrobenci – kasta obchodníků, kupců, hodnostářů a návštěvníků z planet, kterým ještě nebylo uděleno plné členství v říši – na něj hleděli se směsicí úžasu a strachu a honem ustupovali stranou. Mnozí z nich se ukláněli na znamení úcty. Na svých planetách byli možná bohatí a mocní, ale dobře si uvědomovali, že tady na Dromund Kaasu měli jen o málo lepší postavení než sluhové a otroci.

Jedinou výjimkou z pravidla byla dvojice lidí, muž a žena. Scourge si všiml, že oba stojí u paty schodiště ve-

doucího na přistávací plošinu a tvrdošíjně odmítají ustoupit.

Měli na sobě drahé oblečení – červené kalhoty a kombinézy s bílým lemováním – a oba pod ním evidentně nosili lehkou zbroj. Muži visela na rameni velká útočná puška a žena měla za jedním i druhým opaskem blasterovou pistoli. Bylo ale jasné, že ti dva nepatří k armádě, protože ani jeden z nich na sobě neměl oficiální znak říše ani hodnostní označení.

Žoldáci z podrobených světů nebyli na Dromund Kasu ničím výjimečným. Někteří přilétali kvůli penězům, nabízeli své služby tomu, kdo jim zaplatil nejvíc; další se chtěli zavděčit říši v naději, že se jim jednoho dne dostane vzácné výsady a bude jim uděleno plné občanství v říši. Ale když se žoldáci setkali s někým, jako byl Scourge, obvykle reagovali uctivostí a pokorou.

Scourge je podle zákona mohl nechat uvěznit nebo popravit za sebemenší přestupek. Z jejich neomaleného chování usuzoval, že o tom ve své blažené nevědomosti nemají tušení.

Když se dav rozestoupil na obě strany, žoldáci zůstali na svých místech a vzdorně hleděli na blížícího se Scourge. Sithského lorda jejich přetrvávající neúcta rozhněvala. Musel to vycítit i Sechel, protože honem spěchal napřed, aby těm dvěma domluvil.

Scourge nezpomalil, ale ani nezrychlil a nepokoušel se pospíchajícího sluhu dohnat. Na dálku kvůli větru a dešti neslyšel, co Sechel říká. Viděl ale, jak horečně mluví, gestikuluje a mává rukama, zatímco oba lidé na něj hleděli s chladným opovržením. Nakonec žena přikývla a dvojice pomalu uhnula z cesty. Sechel se spokojeně obrátil a počkal na Scourge.

„Tisíceré omluvy, můj pane,“ řekl, když kráčeli po schodech. „Někteří podrobenci pořád ještě nechápou naše zvyky.“

„Možná potřebují, abych jim připomněl, co se sluší a patří,“ zavrčel Scourge.

„Pokud si to přejete, můj pane,“ kývl Sechel. „Musím vám však připomenout, že vás očekává Darth Nyriss.“

Scourge se rozhodl nechat to plavat. Nastoupili do čekajícího spídru a Sechel se posadil za řízení. Scourge se uvelebil na pohodlném sedadle a s potěšením zaznamenal, že vozidlo má střechu – mnoho repulzorových taxíků ji nemělo, takže cestující byli vystaveni běsnícím živlům. Motory naskočily, spídr se vznesl do výšky deseti metrů, potom zrychlil a nechal kosmický přístav za sebou.

Jeli mlčky a každým okamžikem se blížili k mohutné citadele stojící v srdci Kaas City. Scourge však věděl, že dnes jedou jinam. Jako všichni členové Temné rady, i Darth Nyriss měla do císařovy citadely přístup. Po dvou nedávných pokusech o atentát však Scourge očekával, že Nyriss zůstane za bezpečnými hradbami své soukromé pevnosti na okraji Kaas City, obklopena svými nejvěrnějšími pomocníky a sloužícími.

Scourge to rozhodně nepovažoval za zbabělost; Nyriss se prostě jen chovala pragmaticky. Měla mnoho nepřátel, stejně jako každý vysoce postavený Sith. Dokud nezjistí, kdo stál za nezdařenými atentáty, vystavovat se dalším útokům by bylo pošetilé a zbytečné.

Pragmatičnost však musela jít ruku v ruce s pochopením, že její postavení se zakládalo čistě na její síle. Kdyby se Nyriss jevila jako slabá nebo neschopná – kdyby nedokázala rázně a drtivě zakročit proti těm, kdo osnovali její smrt –, ostatní Sithové by to vycítili. Z její situace by těžili rivalové v Temné radě i mimo ni a využívali by její zranitelnosti k vlastnímu prospěchu. Darth Nyriss by nebyla prvním členem císařova vnitřního kruhu, který takto přišel o život.

A proto tady byl Scourge. Aby vypátral, kdo stál za zmařenými atentáty, a zničil ho.

Vzhledem k tomu, jak byl jeho úkol důležitý, nechápal, proč Nyriss neposlala čestnou stráž, aby ho doprovodila přes město. Přece by se jí hodilo, kdyby se o jeho přiletu každý dozvěděl. Byl důkazem toho, že podnikla kroky k vyřešení svého problému; varováním pro ostatní rivaly, kterým mohly nedávné pokusy o její zavraždění dodat odvahy. Udržovat jeho přilet téměř v naprosté tajnosti nedávalo smysl... nebo ho Scourge alespoň neviděl.

Proletěli kolem císařovy citadely a pokračovali k západnímu okraji města. Po několika minutách Scourge ucítil, jak spídr zpomalil, a Sechel ho navedl na přistání.

„Jsme na místě, můj pane,“ oznámil Sechel, když vozidlo dosedlo na zem.

Nacházeli se na prostorném nádvoří. K severu a jihu se tyčily vysoké kamenné zdi. Východní konec ústil na ulici; západní strana byla přehrazena tím, co Scourge považoval za pevnost Darth Nyriss. Stavba v mnoha ohledech připomínala císařovu citadelu, byla však mnohem menší. Podobná architektura nebyla jen poctou císaři. Tato budova měla stejně jako císařova citadela sloužit jako příbytek i jako tvrz, do níž se mohla Nyriss stáhnout v nebezpečných časech, a proto byla navržena tak, aby byla zároveň impozantní, bohatě zdobená a snadno bránitelná.

Na nádvoří stálo půl tuctu velikých soch, každá měla dva metry široký podstavec a byla aspoň dvakrát vyšší než Scourge. Největší dvě sochy znázorňovaly humanoidy v sithských rouchách – muže a ženu. Stáli s rukama pozvednutýma před sebe a obrácenýma dlaněmi vzhůru. Mužovu tvář zakrývala kápě – běžné zpodobnění císaře. Žena měla kápi shrnutou, aby byla vidět její vášnivá sithská tvář. Pokud ji sochař ztvárnil věrně, Scourge právě získal první náznak toho, jak Darth Nyriss ve skutečnosti vypadá.

Ostatní sochy působily abstraktním dojmem, na každé z nich však byl znak Nyrissina sídla – čtyřcípá hvězda v širokém kruhu. Půdu pokrývaly drobné bílé oblázky. Na ka-

menném povrchu byly vysázeny ozdobné obrazce vzácného druhu lišejníku, vydávajícího nafialovělou a trochu strašidelnou záři, jemuž se v příšeří na Dromund Kaasu dobře dařilo. Od masivních dvoukřídlých dveří, kterými se vstupovalo do pevnosti, vedla k malé ploše, kde přistál jejich spídr, rovná cesta po ohlazených kamenech.

Sechel vyskočil z vozidla a spěchal na druhou stranu, aby svému cestujícímu otevřel dvířka. Scourge vystoupil ze spídru na déšť, který během jejich cesty příliš nezeslábl.

„Tudy, můj pane,“ pravil Sechel a vykročil po cestě.

Scourge vyrazil za ním. Čekal, že se před nimi dvoukřídlé dveře otevřou, k jeho překvapení však zůstaly zavřené. Sechela to zřejmě nezaskočilo. Obrátil se k malé holoobrazovce po straně a zmáčkl volací tlačítko.

Na holoobrazovce se rozsvítil mihotavý obraz asi čtyřicetiletého lidského muže. Zdálo se, že má na sobě standardní uniformu důstojníka císařské bezpečnosti. Scourge předpokládal, že je to šéf Nyrisiny osobní stráže.

„Murtoogu, dorazil náš host,“ vysvětloval Sechel a kývl směrem ke Scourgovi.

„Ověřil jsi jeho totožnost?“ zeptal se Murtog.

„O-o čem to mluvíš?“ vykoktal Sechel.

„Jak můžeme vědět, že je to pravý lord Scourge? Jak můžeme vědět, že to není další úkladný vrah?“

Zdálo se, že jeho otázky Sechela dočista vyvedly z míry.

„Nevím... totiž, zdá se, že je... ech, chci říct...“

„Bez důkazu ho nepustím dovnitř,“ prohlásil Murtog.

Sechel se přes rameno ohlédl na lorda Scourge; ve tváři měl směsici pokoření a strachu. Pak se naklonil těsně k holokomunikátoru a potichu řekl: „Tohle je naprosto nevhodné. Překročil jsi svou pravomoc!“

„Jsem náčelník bezpečnosti,“ připomněl mu Murtog. „Samozřejmě že je to v mé pravomoci. Počkejte pět minut, než si ověřím, že je všechno v pořádku.“

Scourge vykročil vpřed, popadl Sechela za rameno a odstrčil ho stranou.

„Ty se opovažuješ nechat mě čekat na dešti jako nějakého žebráka?“ obořil se na obrazovku. „Jsem host! Pozvala mě sama Darth Nyriss!“

Murtog se štěkavě zasmál. „Tím bych si nebyl tak jistý.“

Holoobrazovka se zničehonic vypnula. Scourge se otočil a zjistil, že Sechel se krčí u zdi.

„Omlouvám se, můj pane,“ zakňučel. „Murtog je trochu paranoidní od té doby, co –“

„Jak to myslel, že si není tak jistý?“ skočil mu Scourge do řeči. „Pozvala mě Darth Nyriss, nebo ne?“

„Pozvala. Samozřejmě že pozvala. Svým způsobem.“

Scourge natáhl ruku k Sechelovi a přivolal si Sílu. Sluha začal lapat po dechu a ohmatávat si krk, zatímco neviditelná ruka pomalu zvedala jeho tělo do vzduchu.

„Řekneš mi, co se tady děje,“ pronesl Scourge hlasem zbaveným veškerých emocí. „Řekneš mi všechno, nebo zemřeš. Rozumíš?“

Sechel se pokusil promluvit, ale mohl jen sípat a kašlat. Místo toho zoufale přikývl. Scourge ho spokojeně pustil. Sechel se z metrové výšky zřítíl na zem. Dopadl jako hadrová loutka, zasténal bolestí a zvedl se na kolena.

„Darth Nyriss vás vlastně nechtěla najmout,“ vysvětloval a hlas měl pořád ještě chraptivý od toho, jak ho Scourge škrtil. „Po druhém pokusu o atentát císař naznačil, že do něj mohli být zapleteni její vlastní lidé. Navrhl, aby si zavolala někoho zvenčí.“

Najednou všechno dávalo smysl. Císařova vůle byla naprostá a absolutní; jeho „návrh“ v podstatě znamenal rozkaz. Darth Nyriss ho sem pozvala, protože neměla na vybranou. Scourge předpokládal, že je váženým hostem, ve skutečnosti ale nebyl nic jiného než vetřelec. Jeho přítomnost byla urážkou jejích věrných následovníků a připomínkou, že císař pochybuje o tom, že se s atentátníky dokáže vypořádat sama. Proto se mu dostalo tak vlašného

přijetí; proto na něj šéf Nyriissiny ostrahy reagoval s viditelným nepřátelstvím.

Scourge si uvědomoval, že se dostal do choulostivé situace. Na jeho snahu o vyšetření pokusů o vraždu bude pohlíženo s odporem a podezíravostí. Každá chyba – i chyba někoho jiného – bude okamžitě připisována jemu. Stačil jediný přehmat, a jeho kariéra skončí. A dost možná i jeho život.

Pořád ještě hloubal nad touto novou informací, když vtom zaslechl, jak se bouří blížící nějaký spídr. Ten zvuk byl nenápadný, okamžitě ho však přinutil zbystřit smysly. Srdce se mu rozbušilo rychleji a zrychlil se i jeho dech. Příval adrenalinu způsobil, že se mu rozechvěly výrůstky na tvářích a napnuly svaly.

Vytáhl světelný meč a podíval se na oblohu. Sechel u jeho nohou vykřikl a zakryl si tvář; předpokládal, že světelný meč je určen jemu. Scourge si ho nevšímal.

Ve tmě a bouří jen matně rozeznal siluetu spídrů uhánějícího přímo k němu. Natáhl se v Síle a prozkoumal vozidlo i jeho pasažéry. Projel jím záchvěv hněvu. Jeho podezření se potvrdilo: ten, kdo seděl ve spídru, ho chtěl zabít.

To vše – od zaslechnutí spídrů po potvrzení nepřátelských úmyslů – trvalo necelé dvě vteřiny. Dost času na to, aby spídr překonal zbývající vzdálenost a přímo zaútočil na Scourge.

Vozidlo rozpoutalo salvu blasterových střel a Scourge uskočil stranou. Po dopadu na zem se překulil a vyskočil na nohy právě včas, aby uhnul před druhou salvou paprsků. S využitím Síly bleskurychle přeběhl nádvoří a při každém skoku se za jeho patami od země odrážely střely. Vrh se do úkrytu za císařovu sochu a v duchu hodnotil situaci.

Spídr musel být vybaven blasterovým kanonem s automatickým zaměřováním; jinak by ho střely při jeho zoufalém úprku nedokázaly sledovat tak těsně. Před takovou palebnou silou nemohl utíkat věčně ani sithský lord. Musel to vozidlo zneškodnit.

Spídr se od něj vzdálil a začal se otáčet k dalšímu útoku. Než mohl dokončit obrat, Scourge vystoupil zpoza sochy a vrhl přes nádvoří světelný meč. Karmínová čepel kroužila nocí a opisovala široký pozvolný oblouk. Prořála zád' spídru, až z ní vylétla sprška jisker a ohně, a pokračovala v oblouku zpátky ke Scourgově natažené ruce.

Když spídr dokončil obrat, hučení jeho motoru se změnilo v ječivé kvílení. Ze zadního motoru se vyvalil černý kouř, který bylo proti tmavým mrakům sotva vidět. Vozidlo se začalo kymáčet a třást, rychle ztrácelo výšku, ale přesto znovu zahájilo palbu.

Scourge se schoval zpátky za císařovu sochu a pevně se k ní přitiskl zády. Shora na něj přšely blasterové střely. Vteřinu nato mu spídr přeletěl nad hlavou a úhel jeho útoku byl tak strmý, že doslova sřal sochu, za kterou se Scourge schovával.

Těžká kamenná hlava padala přímo na Scourge a přinutila ho upustit úkryt, jinak by ho pod sebou rozdrtila. Ve stejném okamžiku zahlédl, jak spídr narazil do země. Nouzová repulzorová pole náraz vstřebala a zachránila vozidlo před tím, aby se roztříštilo na kousky. Část poškozeného motoru se při prudkém dopadu přesto utrhla a odletěla do tmy.

Scourge držel světelný meč oběma rukama vysoko nad hlavou a vrhl se k havarovanému spídru. Z vaku už se hrabali dva pasažéři, otřesení, ale nezranění. Scourge ani moc nepřekvapilo, když v nich poznal oba žoldáky v červeném, které viděl na plošině spídrů za kosmickým přístavem.

Muž byl za spídrem a pokoušel se z trosek vyprostit svou blasterovou pušku. Žena stála před spídrem a už měla vytažené blasterové pistole. Scourgovi k ní zbývalo necelých pět metrů, když zahájila palbu.

Nenamáhal se její střely vykrývat. Místo toho se vymrštil vzhůru a setrvačností se snesl vysokým saltem nad ženu a poškozený spídr. Náhlý pohyb ženu zaskočil. Sice

po něm několikrát ve spěchu vypálila, ale ani jednou ho nezasáhla.

Ve vzduchu se otočil o 180 stupňů a přistál za spídrem vedle muže, který už proti němu zvedal svou vlastní zbraň. Než stačil žoldák vypálit, Scourge ho sekl světelným mečem šikmo přes hrud'

Když se mrtvola skácela na zem, Scourge obrátil pozornost zpátky k první žoldačce. Mezitím se otočila tvář k němu, a když se její kolega zhroutil, vypálila další salvu paprsků a přinutila Scourge přikřčit se za spídrem.

Tentokrát několik jejích střel našlo cíl. Scourgova zbroj útok z větší části vstřebala, přesto ale ucítil palčivou bolest v rameni, kde malé množství energie částicového paprsku proniklo švem ve zbroji a popálilo mu kůži.

Soustředil se na bolest a proměnil ji v hněv, jímž by přiřivil svůj divoký protiútok v Síle. Zároveň bez přemýšlení nasál strach své protivnice, přidal ho k vlastním emocím a ještě posílil moc, kterou v sobě hromadil.

Svedl svou zuřivost do jediného kanálu a vypustil soustředěnou vlnu energie, která zasáhla ženu do hrudi. Zásah ji zvedl do vzduchu a odhodil vzad. Její let ovšem rychle skončil na podstavci jedné z abstraktních soch. Náraz jí vyrazil pistole z rukou a na chvíli ji zanechal bez obrany.

Scourge položil dlaň na kapotu spídru a přehoupl se přes něj. Chtěl k ženě ležící na bříše doběhnout dřív, než se vyškrábe na nohy. Jenže žoldačka byla rychlá: zvedla se ze země a vytáhla krátkou elektrotyč. Špička zbraně praskala nábojem dost silným na to, aby protivníka omráčil třeba i jen letmým zásahem.

Scourge se prudce zastavil. Žoldačka se přikřčila do bojového podřepu a oba soupeři kolem sebe ostražitě kroužili.

Kdyby Scourge chtěl, mohl by jejich střetnutí okamžitě ukončit. Tyč netyč, žoldačka bez pistolí neměla

proti sithskému lordovi se světelným mečem šanci. Ale kdyby ji zabil, nedostal by to, co ve skutečnosti chtěl.

„Řekni mi, kdo tě najal, a nechám tě žít,“ prohlásil.

„Připadá ti, že jsem tak hloupá?“ odsekla, provedla klamný výpad a pak svou zbraní bodla proti Scourgovi, ale ten se jejímu útoku snadno vyhnul.

„Je znát, že jsi schopná,“ ocenil ji. „Někdo jako ty by se mi hodil. Řekni mi, kdo tě najal, a můžeš pro mě pracovat. Anebo můžeš zahodit svůj život.“

Zaváhala a Scourgovi se na okamžik zdálo, že by opravdu mohla odhodit zbraň. Potom noc rozdrtilo zaburácení několika blasterových pušek. Paprsky zasáhly žoldáčku do zad. Zavrávorala směrem ke Scourgovi a klesla na kolena. Zahlédl na její tváři výraz naprostého zmatku. Pohybovala ústy, ale slova z nich nevycházela. Potom padla tváří napřed do šterku. Byla mrtvá.

Scourge se otočil a uviděl, že na nádvoří poblíž dveří do pevnosti stojí půl tuctu strážných. Byl mezi nimi člověk v uniformě velitele. Měl malou postavu, široká ramena a hrudník jako sud. Jeho krátké světlé vlasy a úhledně zastřižené světlé vousy nápadně kontrastovaly s jeho tmavohnědou kůží. Scourge ho poznal: byl to muž z hologramu, Murtog, šéf ostrahy Darth Nyriss.

Než mohl Scourge otevřít ústa, Sechel zavolal: „No to je dost, že jste tady.“

Pořád se ještě krčil u zdi, přesně na stejném místě, kde ho Scourge zanechal po krátkém výslechu před přepadením.

„Vstaň,“ poručil mu Murtog a přísluhovač Sithů udělal, co mu řekl.

„Uklidte ten nepořádek,“ štěkl Murtog na strážné a ti honem začali plnit jeho rozkaz.

Náčelník bezpečnosti si spokojeně pověsil zbraň přes rameno a kývl na Scourge. „Darth Nyriss vás nyní přijme.“